

— Азъ щж говорж отъ мѣстото си, господа, защото нѣма да ви утруждавамъ и щж бждж кратъкъ. Народното Събрание и така е вече уморено: то желае не говорене, а исходъ изъ това положение, по единъ простъ и ясенъ въпросъ, на който рѣшението е подъ ржката ни. Г-да народни прѣдставители! По тие злополучни провѣрки ния исхарчихме на вѣтъра милиони думи, казани и стенографирани, понеже седемдесетъ и петъ оратори говорихж до сега, което краснорѣчие костувà на народа около стотина хиледи лева, а най-непоправимата загуба е безцѣннитѣ дни изгубени напраздно, когато толкова малко ни остоятъ за да посветимъ на купъ отъ величайша важностъ въпроси... Не ви казвамъ нищо за шумнитѣ сцени прѣдизвикани отъ тия ялови и страстни прѣния, както сегашната — и които, съ срамъ го казвамъ, привличатъ и днесъ сичкий тоя свѣтъ (той показва на галерията). Ето и днесъ сж дваисетъ и осемъ записани оратора... Нека рѣшимъ въпроса за депутатското пълнолѣтие на господинъ Крушковъ не на основание на спорни докумечти и заинтересувани рѣчи, а съ освѣтлена съвѣсть, и по начинъ, който да направи честь на народното прѣдствителство, а най-много — на заинтересувания.

Господа, народни прѣдставители! Азъ виждамъ прѣдъ себе си господинъ Крушкова, чиято интеллигентностъ, честностъ и кавалерски характеръ сички високо цѣнимъ. Нѣка се обърнемъ къмъ него. Той да ни помогне! Той съ една дума ще ни освѣтли, защото отъ синца ни той най-добрѣ знае възрастьта си. Азъ правж позивъ къмъ благородството, къмъ доблестъта на господина Крушкова — да ни каже искрено своето убѣждение; а молба — на Народното Събрание: да го повѣрва, и базира рѣшението си на неговото изявление.